

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 291/2026-14

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Molnára a sudcov Petra Straku (sudca spravodajca) a Ľuboša Szigetihó v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED], zastúpeného advokátom JUDr. Michalom Hargašom, Radlinského 51, Bratislava, proti rozsudku Okresného súdu Bratislava IV sp. zn. 10C/66/2018 z 8. decembra 2020 a proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 16Co/37/2021 z 27. februára 2024 takto

rozhodol:

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 23. júla 2024 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd napadnutými rozsudkami okresného a krajského súdu označenými v záhlaví tohto uznesenia. Sťažovateľ navrhuje zrušiť napadnuté rozsudky, vec vrátiť mestskému súdu na ďalšie konanie a priznať náhradu trov konania pred ústavným súdom.

2. Žalobou z 22. novembra 2018 sa sťažovateľ domáhal ochrany z dôvodu zásahu do jeho práva na ochranu osobnosti, ako aj náhrady škody a nemajetkovej ujmy. Žalovaná MARKÍZA – SLOVAKIA, spol. s r. o. (ďalej len „žalovaná“), odvysielala 5. apríla 2016 reportáž v programe Televízne noviny pripravenú reportérom [REDACTED] a v ten istý deň uverejnila na portáli www.tvnoviny.sk a www.markiza.sk článok s názvom „*Niekoľko žien v Prešove si prešlo peklom. Môže vraj za to 42-ročný podnikateľ.*“, pričom reportáž je súčasťou článku. Článok bol následne prevzatý aj ďalšími portálmi.

3. Sťažovateľ v podanej žalobe tvrdil, že reportáž vychádza z nepravdivých a pravdu skresľujúcich tvrdení, ktoré boli publikované v rozpore so skutočnosťou. Poukázal na personálne prepojenie jednej zo žien s osobou [REDACTED] obvineného zo zločinu vydierania voči sťažovateľovi. V reportáži vystupovali dve ženy a vo vzťahu k jednej poukazoval na to, že vec mala byť prejednaná ešte v roku 2015 (rok pred reportážou) Okresným úradom v Prešove, pričom konanie bolo zastavené. Vo vzťahu k druhej žene namietal, že bol uznaný za vinného iba zo spáchania

priestupku proti občianskemu spolunažívaniu a rozhodnutie bolo vydané takmer tri roky pred reportážou (2013). Namietal aj ďalšie nepravdivé tvrdenia (že bol zadržaný vo svojom dome, že sa mal dopustiť obdobného konania aj vo vzťahu k ďalšej žene) a skutočnosť, že bola jeho podobizeň a meno zverejnená bez jeho súhlasu.

4. Okresný súd Bratislava IV rozsudkom z 8. decembra 2020 žalobu v celom rozsahu zamietol. Súd vykonal test proporcionality, v rámci ktorého poukázal na to, že redaktori žalovanej plne využívajú slobodu prejavu a upozorňujú na javy a skutočnosti, ktoré sú predmetom verejného záujmu a u ktorých je zvýšený dopyt po informáciách zo strany verejnosti (*kto hovorí*). Podľa súdu sa osobou verejného záujmu stávajú aj osoby, proti ktorým je vedené trestné stíhanie, a to s poukazom na to, že v tom čase bol sťažovateľ obvinený z dvoch trestných činov (*o kom hovorí*).

5. Ďalej súd rozoberal obsah reportáže (*čo hovorí*), kde v úvode zazneli rozhovory s dvoma ženami o sťažovateľovi, ktoré uviedli, že sa obrátili na políciu. Hovorca krajskej polície potvrdil, že konania boli ukončené ako (jeden) priestupok proti občianskemu spolunažívaniu, čo je pravdivá informácia. Sťažovateľovi bolo uložené pokarhanie. V reportáži sa spomína aj tretia žena, ktorá podala trestné oznámenie. Súdu bolo predložené uznesenie Okresnej prokuratúry Prešov z 28. júla 2016, podľa ktorého trestné stíhanie proti sťažovateľovi pre prečin prenasledovania a nebezpečného prenasledovania vo vzťahu k tejto tretej žene bolo postúpené okresnému úradu, pretože výsledky prípravného konania preukázali, že nešlo o trestný čin. Rozhodnutie o zastavení priestupkového konania v tejto veci bolo vydané až 6. februára 2017. Žalovaná teda podľa súdu preukázala, že 5. apríla 2016, keď bola reportáž odvysielaná, bol skutočne sťažovateľ zadržaný a obvinený z dvoch trestných činov. Väzobne stíhaný nebol, ale bol zadržaný a bol mu uložený zákaz styku s treťou poškodenou a jej partnerom. Reportér žalovanej sťažovateľa kontaktoval a dal mu možnosť sa k obvineniam vyjadriť, avšak ten reakciu odmietol. Podľa súdu bola reportáž vyvážená, poskytla názorovú pluralitu a neporušila prezumpciu nevinu. Úlohou médií podľa súdu nie je len prijímať a sprostredkovať informácie, ktoré sú spoločensky prijateľné, ale šíriť aj tie informácie, ktoré môžu šokovať a byť pre niektoré osoby príjemné. Súd ďalej konštatoval, že žalovaná nezodpovedá za uverejnenie informácií v iných médiách (*kde hovorí*). Po podaní sťažnosti žalovaná potvrdila vymazanie reportáže zo systému. Podľa súdu bolo preukázané, že všetky tvrdenia uvedené žalovanou vychádzajú z pravdivého skutkového základu a zodpovedajú reálne existujúcim skutočnostiam. Činnosť žalovanej nevybočila z medzí v demokratickej spoločnosti uznávaných pravidiel slušnosti (*ako hovorí*).

6. Krajský súd napadnutým rozsudkom prvostupňové rozhodnutie potvrdil. Okrem konštatovania, že sa prvostupňový súd so žalobou dôsledne vysporiadal, poukázal krajský súd v rámci odpovede na otázku, „*čo hovorí*“ na to, ktoré tvrdenia označil sťažovateľ za nepravdivé a tendenčné. Išlo o tvrdenia, že:

- a) „... padali vyhrážky zabitím, partner ich prenasledoval a nie raz zamkol v dome“ – kde krajský súd uviedol, že tieto vychádzali z uznesení o vznesení obvinenia, ktoré mala žalovaná k dispozícii, pričom trestné stíhanie bolo zastavené až niekoľko mesiacov po odvysielaní reportáže;
- b) „... ženy neskrývajú strach, že je na slobode...“, keď sťažovateľ poukázal na vyjadrenie len jednej z poškodených (že nemá strach) a navyše išlo o vyjadrenie po reportáži;

- c) „ ... policajti [REDAKOVANÉ] *zadržali v jeho dome*“, kde súd poukázal na to, že podstatná bola informácia o tom, že bol zadržaný (táto informácia bola pravdivá), a nie je podstatné, kde sa tak stalo;
- d) „ ... *hovoril s viacerými ženami, že je vo vzťahu k nim obvinený a že ich prenasledoval a obťažoval*“, kde treba podľa súdu vnímať reportáž ako celok a z nej vyplýva pravdivá informácia, že v čase reportáže boli priestupkové konania ukončené (z toho jedno zastavené) a trestné konanie v tom čase skončené nebolo.

7. Krajský súd vyhodnotil, že žalovaná bola oprávnená zverejniť podobizeň sťažovateľa aj bez jeho súhlasu a nepostačuje len snaha sťažovateľa vyhnúť sa medializácii, keďže ako osoba verejného záujmu bol povinný zniesť vyššiu mieru záujmu médií. Zverejnenie na iných portáloch nie je pre posúdenie veci právne významné. Reportáž bola odvysielaná krátko po rozhodovaní o väzbe sťažovateľa, teda informácie boli aktuálne. Aj krajský súd potvrdil, že reportáž vychádzala z pravdivého skutkového základu, pričom určitá nadsázka a provokácia je povolená. Krajský súd v závere poukázal na to, že okresný súd nadbytočne vyhodnocoval aj otázky nemajetkovej ujmy.

II.

Argumentácia sťažovateľa

8. Sťažovateľ namietal, že súdy síce vykonali dokazovanie, no vyvodili nesprávne právne závery. Okresnému súdu vytýka, že selektívne a nevyvážené hodnotil dôkazy v neprospech sťažovateľa a dôkazom v prospech sťažovateľa nevenoval rovnakú pozornosť a tento svoj postup neodôvodnil. Zároveň ako nesprávny označil záver súdu, ktorý predložené čestné vyhlásenia neakceptoval s odôvodnením, že nešlo o nestranné vyhlásenia (pretože išlo o rodinu a priateľov sťažovateľa).

9. Vo vzťahu k žalovanej poukazuje na to, že v reportáži boli uvedené nepravdivé tvrdenia a bola v nej použitá obrazová snímka/meno sťažovateľa bez jeho súhlasu a proti jeho záujmom (obsahovo ide o totožnú argumentáciu, ktorá bola riešená v rámci súdneho konania, pozn.). Nie je pritom verejne známou osobou. Po odvysielaní ho mal následne kontaktovať reportér a vydierať ho, že ak mu nezaplatí 6 000 eur, bude odvysielaná ďalšia reportáž. Nesprávne boli vyhodnotené aj finančné výsledky spoločnosti sťažovateľa, kde súd vychádzal iba z výnosov, pričom medzi výnosy patria aj príjmy z predaja majetku spoločnosti.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

III.1. K namietanému porušeniu práv sťažovateľa napadnutým rozsudkom okresného súdu:

10. Právomoc ústavného súdu rozhodovať o ústavných sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je založená na princípe subsidiarity. V zmysle princípu subsidiarity poskytuje ústavný súd ochranu základným právam alebo slobodám fyzických osôb a právnických osôb v konaní podľa čl. 127 ods. 1 ústavy len za podmienky, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný orgán verejnej moci v rámci jemu zverenej právomoci (m. m. I. ÚS 211/2022, II. ÚS 387/2022, III. ÚS 397/2023).

11. Sťažovateľ disponoval možnosťou podať proti napadnutému rozsudku okresného súdu odvolanie. Túto možnosť aj využil, pričom ochranu všetkým jeho označeným právam bol oprávnený a zároveň povinný poskytnúť krajský súd. Táto skutočnosť robí ústavnú sťažnosť v časti smerujúcej proti napadnutému rozsudku okresného súdu neprípustnou. Ústavný súd ju preto v tejto

časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. d) v spojení s § 132 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

III.2. K namietanému porušeniu práv sťažovateľa napadnutým rozsudkom krajského súdu:

12. V úvode podanej ústavnej sťažnosti sťažovateľ namieta nedostatočné odôvodnenie napadnutého rozsudku, keď poukazuje na to, že konajúci súd sa žiadnym spôsobom nevysporiadal s tým, prečo daný dôkaz nezahrnul v odôvodnení rozsudku. Rovnako namieta porušenie práva na zachovanie rovnosti strán v konaní, keď argumentuje nevyváženým hodnotením dôkazov a selektívnym označením dôkazov v neprospech sťažovateľa.

13. Ustanovenie § 420 písm. f) Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) zakladá prípustnosť a zároveň dôvodnosť dovolania v tých prípadoch, v ktorých miera porušenia procesných práv strany nadobudla intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zákonnému, ale aj ústavnému procesnoprávnemu rámcu a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie ústavne zaručených procesných práv spojených s uplatnením súdnej ochrany práva. V tomto zmysle môže ísť aj o právo na zachovanie rovnosti strán v konaní, ale aj o právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Cdo/155/2017 z 25. októbra 2017).

14. V ďalšom texte ústavnej sťažnosti sťažovateľ poukazuje na údajne nepravdivé a pravdu skresľujúce tvrdenia, ktoré boli uverejnené v reportáži/ v článku, pričom vyjadruje nesúhlas s názorom súdu, ktorý konštatoval, že „... *reportáž spĺňa kritériá žurnalistickej práce a predstavuje prípustnú realizáciu práva žalovanej na slobodu prejavu*“.

15. V podstatnom tak sťažovateľ namieta jednak to, že súdy nepripustili niektoré dôkazy – predovšetkým čestné vyhlásenia, pretože ich nepovažovali za nestranné, a v druhom rade, že aj tie, ktoré súdy vykonali a z ktorých vychádzali, vyhodnotili arbitrárne.

16. Preskúmanie logickej, funkčnej a teleologickej konzistentnosti hodnotenia dôkazov je podľa judikatúry ústavného súdu súčasťou posudzovania práva na spravodlivý proces. V tomto kontexte je preto hodnotenie dôkazov preskúmateľné, pretože ide o preskúmanie procesného postupu súdu (III. ÚS 104/2022). Záver, ktorý si sudca urobí o vykonaných dôkazoch z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie, je vecou jeho vnútorného presvedčenia a jeho logického myšlienkového postupu. Tento jeho postup však musí byť v istom zmysle objektivizovaný konceptom takého hodnotenia dôkazov, ktoré obстоjí z hľadiska jeho prípadného rozporu so zákazom arbitrárnej jurisdikčnej ľubovôle (pozri Bajánková, J., Števček, M., In: Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol., Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha : C. H. Beck, 2022, s. 785). Arbitrárnosť teda môže spočívať aj v takom hodnotení dôkazov, ktoré je vykonané bez akéhokoľvek akceptovateľného racionálneho základu tak, že z nich pri žiadnej možnej interpretácii nevyplývajú prijaté skutkové závery (I. ÚS 51/2020). Za arbitrárne sa považuje tiež také rozhodnutie, ktorého odôvodnenie je extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06, I. ÚS 200/2012). Arbitrárne rozhodnutie predstavuje zásah do práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivý súdny proces, a preto je logická, funkčná a teleologická konzistentnosť hodnotenia

dôkazov preskúmateľná aj v dovolacom konaní v rámci § 420 písm. f) CSP (III. ÚS 104/2022, III. ÚS 102/2020).

17. Dovolanie podľa § 420 písm. f) CSP je tak vo veci sťažovateľa vo vzťahu k námietkam, ktoré uviedol v podanej ústavnej sťažnosti, právnym prostriedkom, ktorý mu priznáva zákon (CSP), bol v jeho dispozícii a mohol mu umožniť dosiahnutie nápravy namietaného porušenia jeho práv uplatnením prieskumnej právomoci dovolacieho súdu. Ústavný súd dopytom na rozhodujúce súdy vo veci zistil, že sťažovateľ dovolanie nepodal. Nevyužitie právnych prostriedkov ochrany práv, ktoré sťažovateľovi priznáva zákon, zakladá neprípustnosť ústavnej sťažnosti podľa § 55 písm. d) v spojení s § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde, a tým aj dôvod na odmietnutie ústavnej sťažnosti v tejto časti podľa § 56 ods. 2 písm. d) zákona o ústavnom súde. Sťažovateľ zároveň v podanej ústavnej sťažnosti neuviedol žiadne dôvody hodné osobitného zreteľa, ktorými by nepodanie dovolania zdôvodnil a ktoré by v jeho veci umožnili ústavnému súdu, aby napriek tomuto nedostatku mohol vec vo vzťahu k dotknutým námietkam meritórne preskúmať.

18. Keďže ústavná sťažnosť bola odmietnutá ako celok, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľa v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 20. mája 2026

Peter Molnár
predseda senátu